

Една подплашена крава хуква слѣдъ едно дѣте. Дѣтето съ писъкъ се спуща напрѣдъ, а кравата въ петитѣ му и всѣки мигъ е готова да го промуши съ извититѣ си рога. Минувачитѣ съ страхъ се отдрѣпватъ, и всѣки се спира и съ ужасъ гледа какво ще стане съ бѣдното безпомощно дѣте. Въ сжщия мигъ изкача Шишко и, безъ да се замисли, се хвърля прѣдъ кравата, сполучва да я хване за рогата, увисва съ всичката си сила надолу и я накарва да се спрѣ. Тогава чакъ приближаватъ хора, връзватъ кравата и я откарватъ.

Оттогава Шишко стана за насъ високъ, недосегаемъ. Ние всички се надваряхме да разказваме тая случка и го споглеждахме съ почитъ и страхъ. И прѣстанахме да му се смѣемъ на голѣмата глава, на широкитѣ плѣщи и на бѣлото пятно срѣдъ косата му.

Дори директорътъ го повика, разпита го за станалото, послѣ го потупа прѣдъ всички ни по гърба:

— Ти си славнѣ момче! — каза му той.

А Шишко гледаше пакъ напрѣдъ съ наведена глава и спуснати надолу ржцѣ, сѣкашъ това не бѣ за него.

Но скоро другъ единъ случай ни накара да забравимъ за славния Шишковъ подвигъ.

Единъ слѣдобѣдъ, когато, слѣдъ звѣнеца, всички се бѣхме събрали въ класната стая и чакахме учителя по геометрия, се дигна страшенъ шумъ, удари и неестественъ крѣсъкъ. Настанахме всички по чиновѣтѣ. Какво се бѣше случило? Припнахъ напрѣдъ: Шишко бѣ налѣгналъ Хрѣтката и удряше съ юмруци, цѣлъ запѣненъ и страшенъ, очитѣ му блѣскаха въ ядъ и огънь.